Opis do N. 18.

N. 1—2. Ubranie z płaszczykiem dla małej dziewczynki. Krój N. XII, Fig. 45—50, na arkuszu z formami.

Biały kaszmirowy watowany płaszczyk, może być z pelerynką, jak na ryc. 1 albo bez pelerynki jak na ryc. 2-giej w tym ostatnim razie przepasuje go się szarfą z boku związaną. Tak płaszczyk jak i pelerynka obłożone są atłasem kolorowym, na 8—12 cent. szerokości. Model ryc. 1-szej był cały w kratę przepikowany, przy drugim modelu tylko kolorowe obłożenie było pikowane. Rękawy mogą być koło ręki przyciągnięte na elastykę, albo luźno odstające obłożone atłasem. Biały pod brodą wiązany kapelusik ubrany jest riuszą i kokardami ze wstążki, a przy twarzy podgarnirowany białym tiulem.

N. 3. Długa sukienka i płaszczyk, dla dziecka noszonego na ręku. Krój płaszczyka jak do ryc. 12.

Kolorowemi kokardami przystrojony przód białej pikowej sukienki, zeszyty jest z pasów zakładek, tkanych fabrycznie i ze wstawek haftowanych na batyście. Przy lekko podwatowanym, białym kaszmirowym płaszczyku, peleryna jest podszyta fularem, wycięta w zęby objęte kolorową materyją i oszyta kolorową plisą. Biały kapelusik ubrany jest wstążką i podgarnirowany tiulem.

N. 4. Vêtement z długiemi przodami a krótką, gładką z tyłu baskiną. Opis przy vêtement podanem z przodu na ryc. 20. w N-rze 19 Tyg. Mód.

N. 5—6. Dwa guziki.

Obok najrozmaiciej wyrabianych guzików metalowych, lawowych i z konchy perłowej, ciągle są bardzo używane guziki szmuklerskie, zwłaszczá do sukien odznaczających się raczej gustem, niż zbytkiem. Guziki takie z łatwością odrobić można własnoręcznie.

N. 5. Guzik z perełkami i robotą szydełkową.

Nie zbyt wypukła foremka drewniana z grubemi brzegami, najpierw pokryta jest czarnym rypsem, następnie na środku naszyta perełkami, otoczonemi kółkiem szydełkowem, na które nawija się jedwab kilka razy, tak ażeby dorównywał grubości perełek, a następnie obrabia o. ścisłemi. Na koniec kółko obrabia się raz lub dwa słupkami podwójnemi przedzielanemi o. pow. i przyszywa do brzegu guzikami od spodu.

N. 6. Guzik z perełek stalowych.

Z większych i mniejszych perełek stalowych, odrabia się ażurowe przykrycie, (podług podanego wzoru) które następnie przyczepione jest krytemi ściegami, na guziku oszytym jedwabną materyją.

N. 7—9. Trzy rodzaje frendzli z perełek lub dżetu, do oszycia paltotów, okrywek lub vêtement.

N. 1—2. Ubranie z płaszczykiem dla małej dziewczynki. Krój w dodatku N. XII, Fig. 45—50.

N. 3. Suknia i płaszczyk dla dziecka noszonego na ręku. Krój płaszczyka patrz ryc. 12.

N. 4. Vêtement z długiemi przodami i gładką krótką z tyłu baskiną. Opis przy ryc. 20 w N. 19.

Szlifowane paciorki różnej, na wzorze wskazanej wielkości i gruby kordonek lub cienki jedwabny sznureczek czarny, stanowią materyjał do frendzli podanej na rycinie 7—9 na nagłówek używa się mocnej morowej wstążeczki, albo wązkiej torsadki. Przy powszechnem upodobaniu do ozdób perełkowych, można pojedyńcze promienie takiej frendzli, naszywać na jedwabnej w odstępach 3—4 centymetrów.

Sposoby wiązania każdej próbki, dokładnie wskazane są na ostatnich, niedokończonych promieniach. N-r. 7 zaczynać można od dołu, jedną na środek nitki nawleczoną perełką, a zakończać u góry przy torsadce, lub przewlec nitkę przez torsadkę, rozdzielić na dwoje i robić do dołu, aż do potrzebnej długości.

Frendzlę N-r. 8 robi się na czterech nitkach, na dwie środkowe nawłóczy się razem perełki, z których każda przewiązana jest podwójnym węzłem, zadziergiwanem z dwóch nitek brzeżnych, ozdobionych pojedyńczemi perełkami. Po ostatnim węźle daje się kwast z perełek nawłóczonych oddzielnie na każdą nitkę.

N-r. 9 robi się także na czterech nitkach, lecz perełki nawleka się tylko na dwie środkowe, brzeżne zaś służą do przewiązywania. Ostatni węzeł trzeba dobrze zamocować, potem wszystkie nitki przewlec przez jedną dużą perełkę, dwie z brzegów uciąć a na środkowe nawlec po 10—12 perełek i jedną większą zakończyć.

N. 10. Woreczek z drelichu lub szarego płótna, do szpilek do bielizny, naszyty pasami z kolorowej, wełnianej taśmy i wyszyty włóczką, ściegiem łańcuszkowym. Deseń na dodatku, Fig. 57.

N. 11. Sukienka z karczkiem z tyłu, dla dziecka noszonego na ręku. Krój na arkuszu dodatkowym, N. XIII, Fig. 51—54.

Przód i boczne kliny sukienki wełnianej w kratę niebieską i białą, kraje się podług Fig. 51—52, kładąc materyjał skośnie i przedłużając od dołu podług miary. W tył dodaje się bryt prosty, 85 cent. długi a 90 szeroki u góry w środku przecięty 13 cent. na rozporek, ułożony w głębokie kontrafałdy i wszyty w karczek. Pięć cent. poniżej karczka, kontrafałdy są przestębnowane, a przy zeszywaniu bryta tylnego z klinami, 7—8 cent. poniżej przeszycia fałd, pozostawia się rozporki 24 centymetrów długie, udogodniające piastowanie dziecięcia. Pod karczek i rękawki daje się perkalową podszewkę, a pod całą sukienkę muślin. U dołu nad obrąbkiem i przy jednem szwie z przodu, sukienka oszyta jest 3 razy wązką czarną aksamitką, albo pletnią, oprócz której przy szwie na wewnątrz, dodaje się małe w kształcie kulek, stalowe guziczki; z drugiego boku naszyte są kokardy 4 cent. szerokie, cięte skośnie i oszyte aksamitką, zarówno jak i pasek, z boku zapięty na haftki i podszyty sztywną taśmą.

N. 12. Płaszczyk watowany dla dziecka noszonego na ręku. Krój na arkuszu dodatkowym N. XI, Fig. 42—44.

Płaszczyk z flanelki lub innego, wełnianego materyjału, na lekko podwatowanej i skośnie pikowanej podszewce, kraje się zupełnie prosto, ma 90 cent. długości a 180 szerokości. U góry z przodu i z tyłu, jest ułożony w fałdy i wszyty w karczek; na 42 cent. od brzegów z przodu, daje się podcięcia pachy 9 cent. długie a 4 1/2 szerokie zaokrąglone u dołu, poniżej od nich z prawego boku, przecięty jest rozporek do noszenia 30 cent. długości przykryty patką w zęby wyciętą, mającą w górze 3 a u dołu 6 cent. szerokości. Środek kapturka jest z materyi odpowiedniego koloru, wyłożenie z tego co płaszczyk materyjału, przymarszcza się na gruby sznur jedwabny zakończony kwastami. U góry kapturek jest 3—4 razy przemarszczony i razem z wykrojem karczka materyjalną pliską objęty. Z lewego boku można także przeciąć rozporek albo tylko naszyć patkę. Rękawy w górze założone są w kontrafałdę i wszyte w pachę, u dołu przeszyte i nawleczone elastyką. Model płaszczyka w kratę skośną czarną i białą, miał podszewkę pąsową i był w koło 4 cent. od brzegu przestębnowany.

N. 13. Koronka z mignardisse i roboty szydełkowej, do sukien letnich, spódnic lub t. p.

Skrócenia: o. pow. oczko powietrzne, o. śc. oczko ścisłe, sł. słupek, pik. pikot z 5 lub 3 o. powietrznych przyrobiony w pierwsze z nich 1 o. ścisłem; p. sł. pikot z 4-ch o. pow. przyrobiony słupkiem w 1-sze z nich.

W 7-em zewnętrznych pikotów mignardisse bierze się 7 o. śc. potem ząbek z 11 o. pow. przyrobić o. śc. w trzeci pikot, ząbek z 9 o. pow. przyrobiony jak poprzedni, dalej 15 o. pow, z których 7 końcowych łączy się 1 o. śc. na kółko obrobione sł. 2 razy nawijanemi, które zaczyna się trzema o. pow. po tych 4 sł. 1 pik. o 3 pikoty mignardisse złączyć 2 następne 1 o. śc., 1 pikot przyrobiony w ostatni sł. potem 5 sł., 2 pik. przyrobione w 7-my i 8-y pikot mingnardisse, 6 sł. 2 pik. 5 sł. 2 pik., 5 sł. złączone 1 o. śc. w pierwszy z otaczających kółko.

Na zakończenie figury 4 o. pow., 1 o. śc. w 4-ty pikot mignardisse, 4 o. pow. 1 o. śc. w środek przeciwległego zęba, 5 o. pow., 1 śc. w 3-ci pikot, 5 o. pow. w ząb i 6 o. pow. w 3-ci pikot poczem drugą figurę robić jak pierwszą. Obrobienie zewnętrzne figur pikotami łączonemi 1 sł. i spajanie ząbkami z o. pow., z łatwością obliczyć można podług wzoru, poczem brzeg górny obrobić o. ścisłemi.

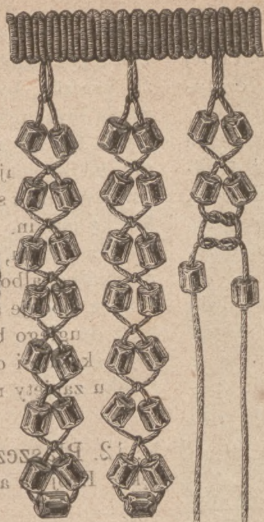
N. 14. Zęby do okrycia N. 35 Wyszycie sutaszem i perełkami.

N. 15—16. Koronka z czarnej, białej lub niewarowej tasiemeczki, do sukien albo okryć.

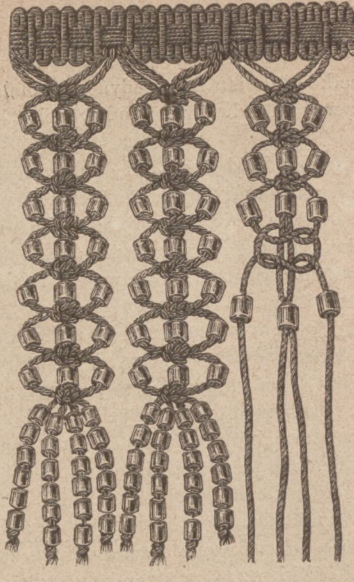
N. 17. Fartuszek do gospodarstwa oszyty koronką szydełkową. Krój podamy na arkuszu dodatkowym do N. 20 i 21 Tygodnika.

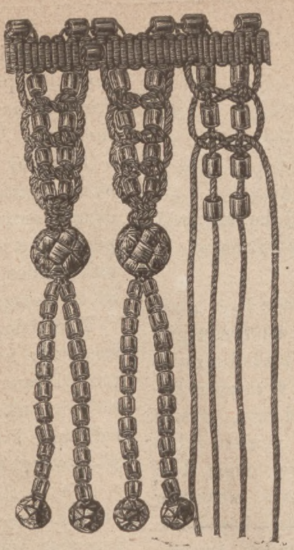
N. 5. Guzik z szydełkową pasmanteryją.

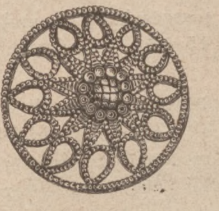
N. 7. Frendzla z perełek wiązana z dwóch nitek.

N. 8. Frendzla z perełek wiązana z czterech nitek.

N. 9. Frendzla wiązana z czterech nitek.

N. 6. Guzik z perełek stalowych.

Fartuszek z płótna niewarowego, osłaniający suknię z tyłu i z przodu, przyozdobiony jest ząbkami z białej plecionki i koronką z kwadratów, szarych, odrobionych szydełkiem i ząbkami. Ryc. 8 w N. 19 przedstawia ząbki naturalnej wielkości i wskazuje sposób obrobienia. Do czego kwadraty najpierw składają się podwójnie i zczepiają jednym rogiem ze sobą. Inną, odpowiednią koroneczkę z małych kwadratów, mignardissę i roboty szydełkowej zamieszczamy w tymże N. ryc. 9.

N. 20—24. Kołnierzyki i mankiety. Krój N. XIV, Fig. 55 i 56.

N. 20—23. Kołnierzyk i mankiety otwarte webowe. Haft atłaskowy.

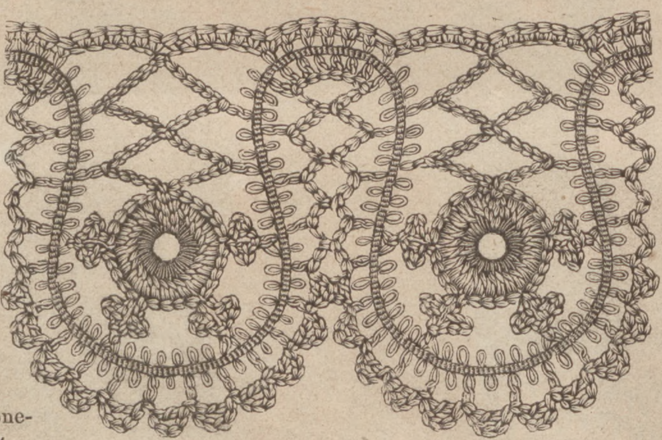
Podłużny wykrój kołnierzyka zastosowany jest do takiegoż wykroju sukni, chcąc mieć wykrój więcej zamkięty zakłada się formę w środku 2—4 centymetrów. Kołnierzyk i mankiety czy gładkie czy haftowane kraje się potrójnie, lecz haft odrabia się tylko na zwierzchniem pojedyńczem płótnie. Odpowiedni deseń załączamy na rycinie 21—22, Prostą 2 cent. szeroką falbaneczkę płócienną, oszytą wązką koroneczką, układa się w kontrafałdy, fastrzyguje między wierzch i podszewkę i przeszywa stębnówką. Mankiety wszyte są w pasek 3 cent. a kołnierzyk w $1\frac{1}{2}$ cent. szeroki, zapięty na guziczek. Do kołnierzyka można dodać krótką chusteczkę.

N. 10. Woreczek na špilki do bielizny. Deseń w dod. F. 57.

N. 11. Sukienka z karczkiem z tyłu, dla dziecka noszonego na ręku. Krój w dodatku N. XIII, Fig. 51—54.

N. 13. Koronka z mignardisse i roboty szydełkowej.

N. 12. Płaszczyk watowany dla dziecka noszonego na ręku. Krój w dodatku N. XI, Fig. 42—44.

N. 18—19. Dwa rękawy do sukien.

Ryc. 18 przedstawia rękaw z trzema, jedna na drugą zachodzącemi skośnie falbankami, zakończonemi u góry mankietem czyli plisą na sztywnej podszewce. Przy sukni wełnianej, objęcie falban i plisa mogą być z materyi jedwabnej, tego samego koloru, albo z wełnianej ciemniejszego odcieniu. Kokarda z wysiepanemi końcami przy mankiecie jest z tego co suknia materyjału.

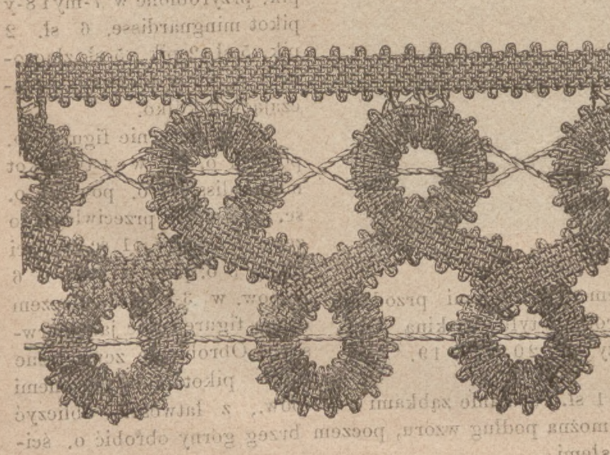
Na ryc. 19 widzimy rękaw, naszyty zachodzącemi na siebie pliskami, które zajmują 15 centymetrów. Dwie górne 5 cent. szer. oprócz sztywnego muślinu podszyte fularem, naszyte są do góry na lewą stronę a następnie wywinięte, inne naszyte do dołu są 2 cent. szerokie. Kokarda ułożona ze wstążki.

N. 23. Kołnierzyk i zapinane mankiety, z cienkiego perkalu.

Kołnierzyk kraje się podług tej samej skróconej formy co poprzedzający, tylko wszywa się w szerszy pasek. Mankiety zapinane na dwa guziki są wywijane. Pomiędzy wierzch i podszewkę 1 cent. od brzegu, wstębnowane są 3 lub 4 rzędy cienkiego sznureczka. Wązka, od spodu podfastrzygowana falbanka jest z perkalu w białe i niebieskie pasy, układana tak, ażeby pasy białe szły na fałdy, a niebieskie stanowiły przedział.

N. 24. Kołnierzyk i mankiety z perkalu w szerokie kolorowe pasy.

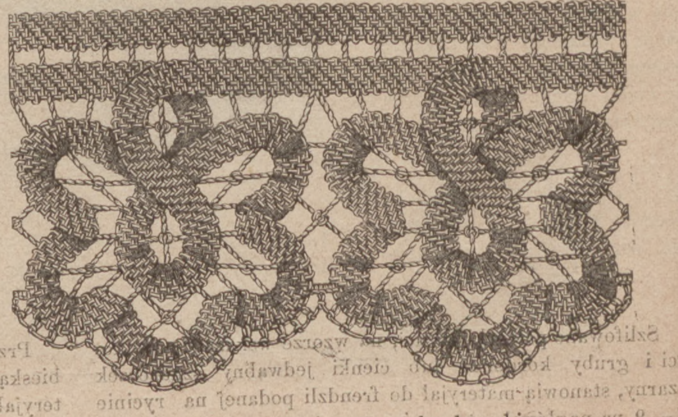
Gładki stojący kołnierzyk, który po trochu wychodzi z mody, jest tu zupełnie zmieniony przez dodanie wykła-

N. 15. Koronka do sukien, chustek i t. p.

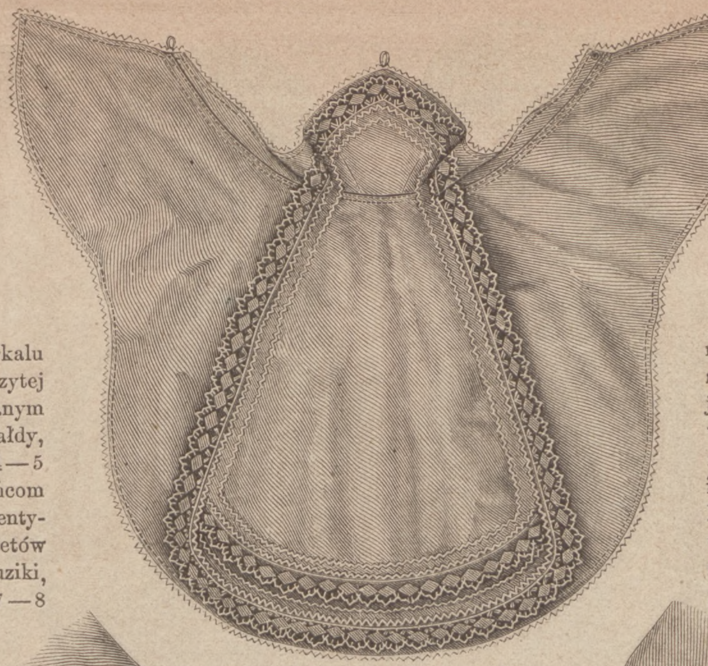
N. 14. Zęby z perełek i sutaszu do okrycia ryc. 35.

N. 16. Koronka do sukien.

N. 21. Haftowany narożnik do kołnierzyka ryc. 20.

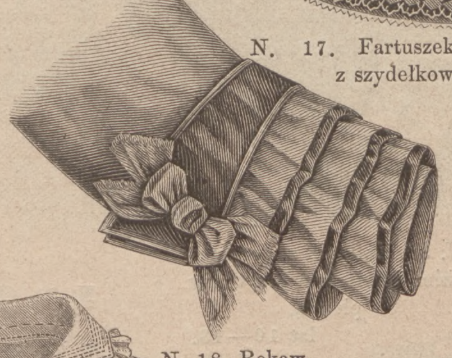

N. 17. Fartuszek do gospodarstwa z szydełkową koronką.

N. 22. Narożnik haftowany do kołnierzyka ryc. 20.

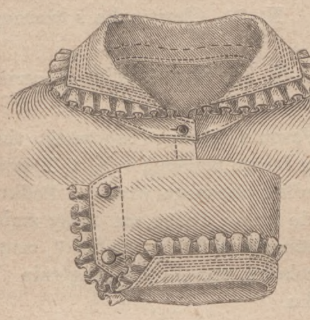
danej falbany z perkalu w szerokie pasy, obszytej szlaczkiem haftowanym i ułożonej w kontrafałdy, która z tyłu ma 4—5 cent. szer. a ku końcom zwęża się do 2 centymetrów. Do mankietów zapiętych na dwa guziki, daje się falbanę 7—8 cent. szeroką przeszytą na lewą stronę a następnie wywiniętą.

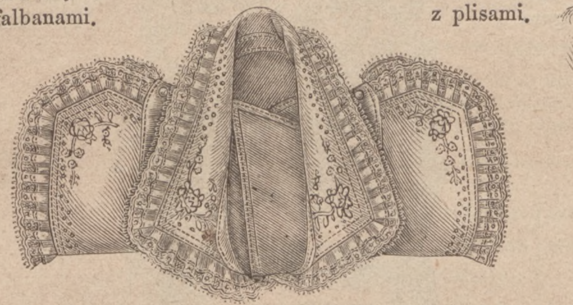
N. 18. Rękaw z falbanami.

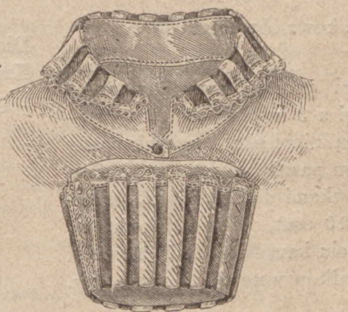
N. 19. Rękaw z plisami.

N. 23. Kołnierzyk z zapinanym mankietem. Krój jak do ryc. 20.

N. 20. Kołnierzyk ze szmizetką i otwartemi mankietami.

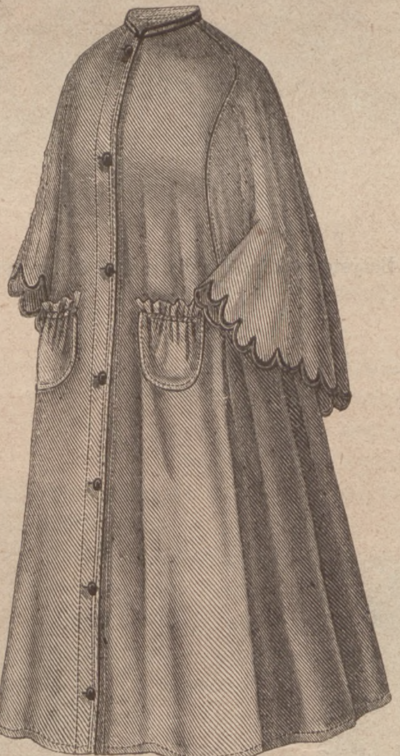
N. 24. Kołnierzyk i mankiet z perkalu w szerokie paski.

N. 25—26. Vêtement z klapkami z boku, zapinane na dwa rzędy guzików. Krój N. I, Fig. 1—7.

Vêtement które podajemy z przodu i z tyłu na ryc. 25 i 26, jako przeznaczone do spacerów wiosennych, na modelu odrobione było z ciepłego wełnianego materyjału, z flanelową podszewką pod stanikiem i rękawamy. Na wywinięcie klapek przy kołnierzu, przody podszywa się kawałkami tego samego materyjału, dalej pod dziurki i guziki daje się 12 cent. szeroką listewkę z czarnej materyi. Takąż materyją podszywa się klapki krajane razem z boczkami, które przystrojone kokardami i kieszonkami luźno spadają na dół, albowiem boczek z przodami zeszywa się tylko od A—B, a z plecami od C—D. Tylny bryt od 4—7 ułożony jest w kontrafałdy i przyszyty do paska przy plecach i boczkach, a od 1—3 do szwa bocznego, co pomaga do sutego ułożenia buf; dalsze podpięcie układa się za pomocą trzech tasiemek przyszytych do środka pleców i do bryta na środku oraz 8 centymetrów od bocznego szwa. ażeby dwie bufy zachodzące jedna na drugą zajmowały w środku 48 i 87 cent. a z boków 40 i 72 z całej długości. Kamizelkowa podkładka do wykroju Fig. 7, powinna być przypinana od spodu, ażeby w każdej chwili odjąć ją można. Kołnierz, mankiety i dół vêtement są cztery razy przestębnowane. Do przyozdobienia klapek bocznych, potrzeba 200 cent. wstążki, 6 cent. szerokiej. Wielkie czarne rogowe guziki służą do zapinania i ozdoby. Na rycinie 26, vêtement naszyte jest wstążką czarną rypsową 3 i 2 cent. szeroką, formę zgrabnych dwoistych mankietów podaje Fig. 5. Ażeby vêtement mogło służyć do kilku od miennych spódnic, najlepiej robić go w kolorze ciemno popielatym, piaskowym lub czarnym.

N. 25. Vêtement z podwójnym rzędem guzików, z klapkami z boku. Przód do ryciny 26. Krój w dodatku N. I, Fig. 1—7.

N. 27. Płaszczyk podróżny lub od deszczu z peleryną tworzącą rękawy Krój N. II, Fig. 8—12.

N. 26. Vêtement z podwójnym rzędem guzików, z klapkami z boku. Plecy do ryciny 25. Krój w dodatku N. I, Fig. 1—7.

N. 27. Płaszczyk od deszczu lub podróżny, z peleryną tworzącą rękawy. Krój N. II, Fig. 8—12.

Na taki płaszczyk najstosowniejszym materyjałem jest dobry „Waterproof“, na podaną w całości Fig. 8—9, trzeba podług miary od strzałek przedłużyć. Dwie części peleryny złączyć w jedną całość podług Fig. 10, gdy plecy i przody zeszyte zostaną na ramionach od O—P i z boków od N, trzeba obrąbić otwory do wyjęcia rąk, a pelerynę tworzącą szeroki rękaw, przystębnować od O do S i od S do T. Od gwiazdki do O, pelerynę wszywa się razem z kołnierzem do wykroju szyi; fałdy dodane przy wcięciu w pasie, układa się płasko, obejmuje tasiemką i przyszywa od spodu do stanu. Kieszonki przystębnowane w miejscach oznaczonych, u góry są przyciągnięte na elastykę. Pod dziurki i guziki do zapinania, poddaje się mocną listewkę, brzeg peleryny wycięty w zęby i kołnierz, objęte są wełnianą czarną taśmą.

N. 28—29. Sposób zbierania w sukniach fałd do tyłu.

N. 28. Ściągnięcie na elastykę. N. 29. Ściągnięcie za pomocą taśmy.

N. 28—29. Sposób zbierania fałd do tyłu, przy spódnicach od sukien.

Podług wymagań mody, suknie powinny z przodu i z boków ściśle przystawać do figury, a dopiero z tyłu układać się w zręczne fałdy, co najłatwiej osiągnąć za pomocą podszytej listewki i tasiemek albo elastyki. Załączone wzory przedstawiają takie urządzenie ze strony wewnętrznej, w odstępie 27—30 cent. od górnego brzegu, do szwów tylnych

brytów, na ryc. 28 przyszyty jest pasek 2 cent. szer. a 30 cent. długi, zeszyty podwójnie, w który wewleczona jest 18—20 cent. długa elastyka. Na ryc. 29 bryty podszyte są listewką, w którą nawłóczy się tasiemka do przyciągania.

N. 30. Biała koronkowa chusteczka.

N. 32. Kaftanik ze stojącym kołnierzem, przybrany pletnią. N. 33. Kaftanik z marynarskim kołnierzem przybrany pletnią.

Dla panienki lat 10—13. Krój w dodatku N. IV, Figura 17—21.

N. 30. Biała koronkowa chusteczka.

Podstawę chusteczki stanowi prosty, podwójny pasek sztywnego tiulu, 77 cent. długi a 3 szeroki od góry oszyty gładko 2 cent. szer. wstążką niebieską i ogarnirowany dwa razy koronką. Z wierzchu pasek pokryty jest bufkami z koronkowego tiulu i wstawkami dawanemi poprzecznie. Powleczenie to wraz z 20 cent. długiemi końcami, ma 148 cent. i składa się z 9-ciu kawałków tiulu 14 cent. szer. a 11 długich i 9-ciu kawałków wstawki, 2 cent. szer. a 7—8 długich. U dołu bufowanie zakończa wstawka, podszyta wstążką i ogarnirowana bardzo mało nadmarszczoną koronką, 4 1/2 cent. szeroką. Kokarda do zapięcia chusteczki jest ze wstążki 4 1/2 cent. szerokiej.

N. 31. Chusteczka z czarnego tiulu i koronki.

N. 31. Chusteczka z czarnego tiulu i koronki.

Fason z czarnego sztywnego tiulu łatwo dopasować podług formy podanej w N. 5 Tygodnika do ryc. 33—34 i podług obecnego wzoru. Podkrój szyi zastosować trzeba do formy, brzeg zaś dolny zmienić w ten sposób, żeby chusteczka miała w środku 7 cent. a z przodów 10 cent. szerokości, sposób zaokrąglenia widoczny także na rysunku.

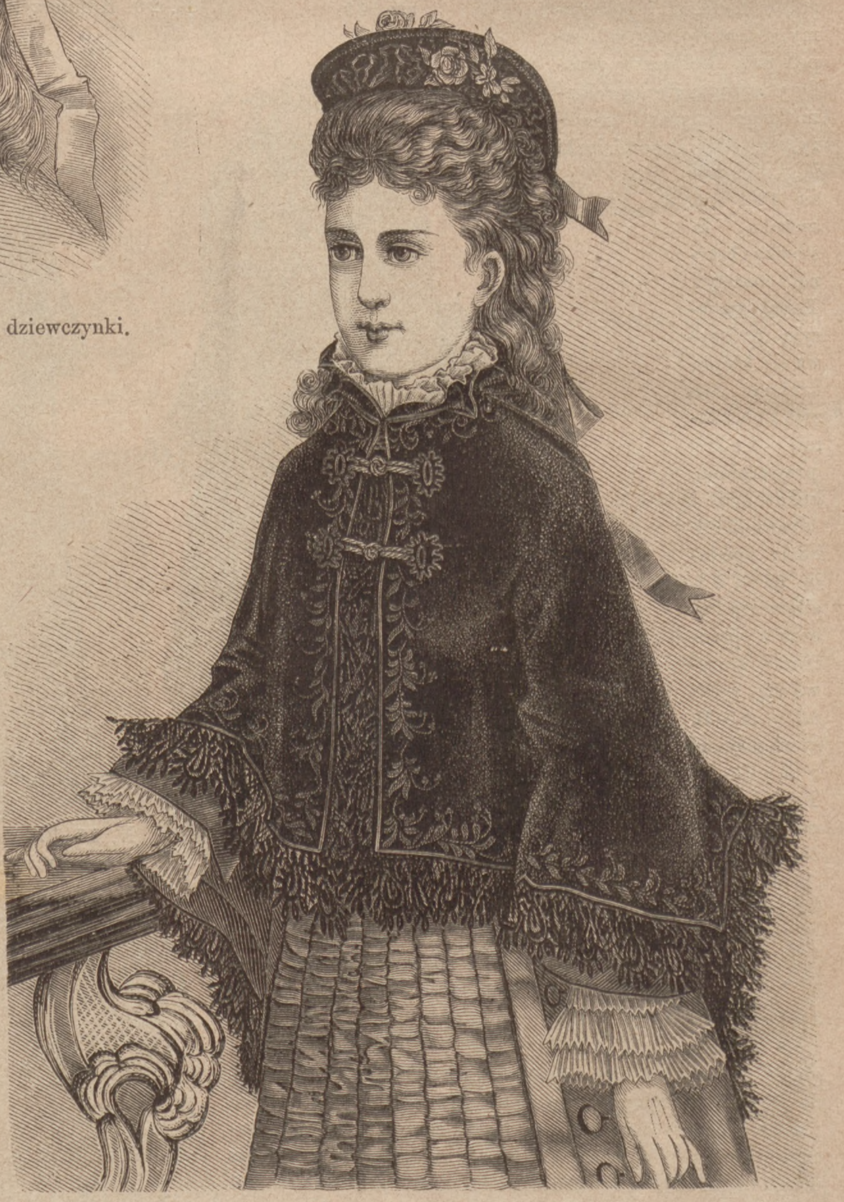
(dok. nast.)

N. 34. Batystowa kapotka dla małej dziewczynki.

N. 35. Okrycie kaszmirowe przybrane perełkami i sutaszem. Plecy do ryc. 36. Krój w dodatku N. VII, Fig. 34-A—34-B.

N. 36. Okrycie aksamitne przybrane pasmanteryją i koronką. Przód do ryc. 36.